

Sygn. akt I C 1306/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyński,

Protokolant: apl. adw. Katarzyna Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.,

przeciwko K. G.

o zapłatę,

I. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 3.499,25 (trzy tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć i 25/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 3.514, 29 złotych od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia 30 marca 2017 r., od kwoty 3.509,25 złotych od dnia 31 marca 2017 r. do dnia 14 czerwca 2017 r. i od kwoty 3.499, 25 złotych od dnia 15 czerwca 2017 r. do dnia 15 lutego 2018 r.;

II. zasądzone w punkcie I wyroku świadczenie rozkłada na 34 raty w kwotach po 100 (sto) złotych każda, płatne do 10 dnia każdego kolejnego miesiąca, począwszy od miesiąca następującego po tym, w którym uprawomocni się wyrok, zaś ostatnia rata w kwocie 99,25 (dziewięćdziesiąt dziewięć i 25/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 3514, 29 złotych od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia 30 marca 2017 r., od kwoty 3509,25 złotych od dnia 31 marca 2017 r. do dnia 14 czerwca 2017 r. i od kwoty 3499, 25 złotych od dnia 15 czerwca 2017 r. do dnia 15 lutego 2018 r., z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III. w pozostałej części powództwo oddala;

IV. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1306/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. G. na swoją rzecz kwoty 3.515,09 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie przekraczającej

dwukrotności wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy pożyczki, zawartej przez pozwaną. Wierzytelność ta została przeniesiona na powoda. Na kwotę dochodzona pozwem składają się niespłacone raty kapitałowe (3.000 zł), skapitalizowane odsetki umowne (157,09 zł), opłata za udzielenie pożyczki (358 zł).

Pozwana K. G. uznała powództwo w części, tj. przyznała, że zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki, jednakże zakwestionowała wysokość zobowiązania, w tym też w zakresie kosztów windykacyjnych. Pozwana złożyła również wniosek o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty i zwolnienie pozwanej z obowiązku poniesienia kosztów procesu.

Pozwana wskazała, że zwracała się do powoda o restrukturyzację zobowiązania, jednakże bezskutecznie. Poniosła też, że powód nie uwzględnił dokonywanych przez nią wpłat.

W piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2017 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Przyznała, że zawarła umowę pożyczki z (...) sp. z o.o., jednakże zakwestionowała skuteczność przelewu wierzytelności na powoda, a w konsekwencji istnienie po jego stronie legitymacji procesowej czynnej. W wypadku uwzględnienia powództwa pozwana wniosła o rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty po 100 zł każda z uwagi na obecną sytuację finansową i rodzinną, gdzie ciężar utrzymania rodziny, pomimo przeniesienia jej w pracy na mniej lukratywne stanowisko, spoczął na niej wyłącznie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...) w dniu 30 marca 2016 r., na mocy której pozwana pożyczyła kwotę 3.000 zł, zaś zobowiązała się zwrócić powodowi kwotę 3.358 zł w terminie 30 dni, tj. do dnia 30 kwietnia 2016 r. Umowa przewidywała roczne oprocentowanie pożyczki w wysokości 10 %, pobranie opłaty za udzielenie pożyczki 358 zł. Pozwana zamierzała spłacać pożyczkę jednakże utraciła dotychczasowe zdolności zarobkowe, a jej sytuacja finansowa uległa pogorszeniu. Obecnie pozwana ponosi ciężar utrzymania całej rodziny i spłaca inne jeszcze wymagalne zobowiązania. Wskazała, że jest gotowa spłacać zobowiązanie względem powoda w miesięcznych ratach po 100 zł każdego miesiąca.

W dniu 31 sierpnia 2016 r. doszło do przelewu wierzytelności przysługującej pożyczkodawcy – VIA SMS PL. (...) z o.o. względem pozwanej na (...), oraz z (...) na powoda. Dwustopniowa cesja zawierała załącznik w postaci tabeli z wykazem dłużników, wśród których wymieniona była pozwana i jej dług.

W dniach 30 marca 2016 r., 14 czerwca 2016 r. i 14 października 2016 r., pozwana dokonała kilku wpłat na poczet wymagalnej wierzytelności, odpowiednio w kwotach 5,04 zł, 10 zł i 0,80 zł.

Pozwana występowała do pożyczkodawcy i do powoda z wnioskiem o rozłożenie świadczenia na raty, jednakże jej wniosek został odrzucony.

(dowód: kserokopia umowy pożyczki – k. 21-23, kserokopia regulaminu i załącznika – k. 24-27, oświadczenie pozwanej na rozprawie w dniu 6 lutego 2018r. – k- 87, potwierdzenia przelewów – k. 66-68, pisma pozwanej – k. 58-59, 61, 63, z.p.o. – k. 60, 62, 64-65, zawiadomienie o cesji – k. 78, propozycja – k. 69)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożonych przez strony. Nadto, zgodnie z treścią przepisu art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli

przyznanie nie budzi wątpliwości. Pozwana zaś przyznała, że zawarła i otrzymała pożyczkę od pierwotnego wierzyciela. Natomiast w ocenie Sądu powód załączonymi do akt odpisami dokumentów wykazał swoje następstwo prawne co do dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności w miejsce pierwotnego wierzyciela.

Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w zakresie kosztów windykacji i monitów co do zasady i co do wysokości. W ocenie Sądu zarzuty pozwanej w tym zakresie nie są uzasadnione, albowiem jak wynika z treści przedłożonego przez powoda wydruku umowy pożyczki, pozwana nie była obciążana jakimikolwiek kosztami windykacyjnymi.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej wskazać należy, że o ile sam stosunek umowy pożyczki budził wątpliwości Sądu, to wobec uznania istnienia pierwotnej wierzytelności co do zasady, legitymacja powoda znalazła potwierdzenie w przedłożonych przez niego umowach cesji z dnia 31 sierpnia 2016 r. Powód należycie wykazał zawarcie umowy przelewu oraz okoliczność, że przelew obejmował wierzytelność przysługującą (...) sp. z o.o. przeciwko pozwanej. Okoliczność ta wynikała z załącznika do umowy cesji obejmującego tabelę ze wskazaniem dłużników pożyczkodawcy, wśród których znalazło się nazwisko pozwanej oraz kwota wierzytelności objętej przelewem.

Z tego względu Sąd – na podstawie art. 720 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, w zw. z art. 505 § 1 i 2 kc - zasądził na rzecz pozwanego kwotę wskazaną w pkt. I wyroku.

W pkt. II wyroku powództwo zostało oddalone w części, tj. w zakresie kwot dokonanych przez pozwaną wpłat na poczet zadłużenia oraz dalszych odsetek umownych od nich. Otóż w dniach 30 marca 2016 r., 14 czerwca 2016 r. i 14 października 2016 r., pozwana dokonała kilku wpłat na poczet wymagalnej wierzytelności, odpowiednio w kwotach 5,04 zł, 10 zł i 0,80 zł. To powodowało, że ogólną kwotę roszczenia (3.515,09 zł) należało zredukować do kwoty 3.499,25 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 3.514,29 zł od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia 30 marca 2017 r., od kwoty 3.509,25 zł od dnia 31 marca 2017 r. do dnia 14 czerwca 2017 r. i od kwoty 3.499,25 zł od dnia 15 czerwca 2017 r. do dnia 15 lutego 2018 r. Takie orzeczenie o odsetkach wynikało z kolei z konieczności restrukturyzacji zobowiązania w związku z uwzględnieniem wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Zgodnie z wnioskiem pozwanej, Sąd postanowił rozłożyć zasądzone świadczenie na raty zgodnie oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 6 lutego 2018 r, zasadami słuszności i na zasadzie art. 320 k.p.c. Zgodnie z rzeczoną przepisem, w szczególności uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie mając również na względzie sytuację rodzinną pozwanego i wskazaną przez niego trudną sytuację majątkową. Pozwana powołała się na okoliczność, że nie posiada wystarczających środków na spłatę zadłużenia, jednorazowo. Zwróciła się z prośbą o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w wysokości 100 zł miesięcznie. Sąd uznał twierdzenia pozwanej za wiarygodne i przychylił się do jej wniosku zważywszy, że zasadność żądań powoda wynika jedynie z okoliczności przyznanych przez pozwaną, w tym też co do wysokości należnego powodowi świadczenia. Skoro zatem powód nie wykazał terminu wymagalności roszczenia w sposób niewątpliwy, rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty odbędzie się bez szkody dla jego interesów.

Sąd postanowił, że każda z 34 rat płatna będzie do dnia 10 każdego miesiąca poczynając miesiąca, w którym uprawomocni się wyrok, zaś ostatnia rata w wysokości 99,25 zł płatna będzie wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP od kwoty 3.514,29 zł od dnia 12 grudnia 2016 r. do dnia 30 marca 2017 r., od kwoty 3.509,25 zł od dnia 31 marca 2017 r. do dnia 14 czerwca 2017 r. i od kwoty 3.499,25 zł od dnia 15 czerwca 2017 r. do dnia 15 lutego 2018 r. Z tego też względu w pkt. I wyroku odsetki ustawowe orzeczono do dnia wyrokowania (15 lutego 2018 r).

Na zasadzie art. 102 k.p.c. zaś Sąd postanowił nie obciążać pozwanej kosztami procesu. Sąd uznał bowiem, że za takim rozstrzygnięciem przemawia aktualnie zła sytuacja materialna i rodzinna pozwanej Z tego względu orzeczono jak w pkt. IV wyroku.

Z tych wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Paweł Juszczyzyn